

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

UNA REFLEXIÓ SOBRE LES DADES
DONADES PEL GOVERN CENTRAL

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ
Apèndixs
relaxats

Ball de balances

Aquest dimarts el govern central ha reconegut explícitament el dèficit fiscal català i l'ha publicat segons el mètode del flux monetari amb el segell "Gobierno de España". Si la informació és poder, la informació tributària és la més poderosa. Hem guanyat un bri de qualitat democràtica: si el govern central ho sap tot de nosaltres fiscalment parlant, nosaltres hem de poder saber on recapta i on gasta per territoris aquest govern. El govern català va avançar-se dijous passat publicant el dèficit fiscal català entre els anys 2002 i 2005. El gol final, però, sempre el marquen els alts funcionaris de l'Estat. La Generalitat va acceptar un canvi notable en el mètode de càlcul del dèficit fiscal, forçat per l'Institut d'Estudis Fiscals: el capítol 3 de les despeses de l'Estat, que registra el pagament d'interessos del deute públic de l'Estat, havia de computar-se també com a despesa a repartir territorialment. Mai abans s'havia fet això: fins i tot els acadèmics de diferents universitats de l'Estat espanyol, que van calcular i publicar *Las balanzas fiscales de las CCAA, 1991-1996* (publicades finalment per Ariel i no pel govern espanyol, que n'havia facilitat les dades: Antoni Castells, Jesús Ruiz Huerta, Ramón Barberán...), els havien exclòs.

A DIFERÈNCIA DELS ALTRES CAPÍTOLS de despesa pública de l'Estat, el pagament d'interessos no respon a la discrecionalitat d'un govern: el nombre de funcionaris (capítol 1), les compres de béns i serveis (cap. 2), les transferències corrents i de capital (cap. 4 i 7) i les inversions reals (cap. 6) són decidides pel govern de torn, mentre que els interessos del deute públic es paguen invariablement als seus compradors. En el cas espanyol cada any entre un 25% i un 30% d'aquests interessos se'n van a la resta del món, atès que una part del deute públic és comprat per no residents. Això explica l'elevat dèficit en la balança de rendes de la balança de pagaments espanyola, que registra anualment aquest pagament d'interessos a l'exterior. Als EUA els japonesos són els principals compradors del seu deute públic i per això el superàvit de la balança de rendes japonesa ja és més gran que el superàvit comercial japonès.

UNA PART DELS INTERESSOS del deute públic espanyol (18.500 milions d'euros l'any 2005) van ser gastats en altres països, però ara el govern espanyol, per tal de conciliar els saldos fiscals calculats per la Generalitat i per l'Estat, havia exigint que fossin inclosos en els càlculs. La Generalitat ho ha fet i ha considerat que d'aquests 18.500 milions només un 12% havien d'imputar-se a Catalunya (percentatge de la despesa pública estatal a Catalunya en els darrers anys) i això va suposar reduir el dèficit fiscal català l'any 2005 en uns 2.000 milions d'euros, reduint-lo de l'11% del PIB català de 2005 fins al 9,8%. El govern central, però, ha decidit que aquests interessos es reparteixin segons el pes de l'estalvi (Catalunya en general un 18% del total), supòsit que redueix en 4.000 milions d'euros el dèficit fiscal català l'any 2005: d'aquí surt el 8,7% del govern central. Aquests dos punts de dèficit fiscal en % del PIB són molt importants: si el govern català no millora, pel cap baix, en 4.000 milions el finançament

LLUÍSA JOVER

“Hem guanyat un bri de qualitat democràtica: si el govern central ho sap tot de nosaltres fiscalment parlant, nosaltres hem de poder saber on recapta i on gasta per territoris aquest govern”

català, s'haurà fracassat estrepitosament en la negociació (que serà, per cert, multilateral i ensenyant les dents: euro per euro).

TOT I AIXÒ, PERÒ, NI AIXÍ ES POT dissimular que és amb un govern del PSOE a Madrid i amb un govern del PSC a Catalunya quan s'assoleix el dèficit fiscal més alt en percentatge de PIB des del 1986. I això que el govern central no ha facilitat totes les dades de l'any 2006! Ja havia lliurat els impostos recaptats per l'Estat a Catalunya, que van créixer el 2006 un 14%, però no han gosat donar-ne les despeses: ja teníem servit un nou dèficit fiscal històric màxim, ara sí, de dos dígitos en % del PIB, per a més glòria de Castells i del seu govern amic!

MÉS ENLLÀ DE L'EBRE DIUEN que les balances fiscals no serviran per a res i només parlen de saldos fiscals segons criteri de benefici, que presenten Madrid com la campiona de la solidaritat i rebaixen notablement els superàvits fiscals de l'Espanya subsidiada: com a la comptabilitat, però, els saldos fiscals han de representar la imatge fidel, en aquest cas de l'actuació del govern central en un territori. És cert que el paper ho aguanta tot (Enron presentava beneficis fins que la realitat de les pèrdues camuflades es va imposar), però si el nou finançament no redueix el dèficit fiscal català tornarem a fracassar.

ÉS LACERANT LA FRIVOLITZACIÓ i el descrèdit que el govern espanyol ha fet dels seus propis càlculs (per a què tants milers d'hores esmerçades si no han de servir per a res: els hospitals fan costoses radiografies perquè després no afinin i millorin les operacions quirúrgiques?), així com també que s'hagin publicat fins a sis estimacions diferents de les balances fiscals. Però el camí català cap a la sobirania tributària, que això evoca el saldo del flux monetari, ha començat. Ara esperem els comprovants per verificar aquests saldos fiscals del 2005 (450 pàgines lliurades fa 10 anys de despesa pública detallada per territoris: a veure d'on surt, per exemple, el 6% de dèficit fiscal de Madrid l'any de la T-4). I, òbviament, esperem tots els altres anys.

Isabel
Olesti

Esriptora

La foto és aquesta: un home està abocat damunt d'una taula on hi ha un plat d'amanida. Va vestit amb un jersei negre i porta un davantal verd. En el moment de la foto l'home fa el gest de col·locar, amb molt de compte, un tomàquet *cherry* damunt l'amanida. Al costat de l'home hi ha una dona que li passa el braç per l'espatlla i li acosta els llavis a la galta amb un gest molt carinyós. L'altra mà descansa damunt d'un got que hi ha a la taula suposadament ple de vi. L'home mira l'amanida i la dona el mira a ell. L'escena passa a la cuina. La fotografia du aquest títol: *¿Disfunción eréctil? Cualquier momento es bueno para recuperar la confianza en tu relación.* I a un costat explica que les coses importants necessiten fer-se amb dolcesa, fermesa i temps. Tot molt correcte si no fos que la foto no m'encaixa. M'hauria agradat més veure un home musculós que mentre aixeca peses la dona se li insinua tocant-li el muscle (el del braç, per exemple). O un altre amb la samarreta suada que carrega caixes al supermercat. O... qualsevol tipus d'home mascle que representa que té problemes d'erecció. Però a mi em destrempa que sigui un home que prepara una amanida qui tingui disfuncions erèctils. Prou que ens ha costat que ell es posi el davantal i obri la nevera, només falta que vegi la foto i ho associï amb problemes d'erecció. Segur que se'l traurà i tornarà a muntar la bicicleta estàtica per treballar la musculatura, no fos cas que els apèndixs es relaxessin. I mentre pedalegi decidirà no tocar mai més un tomàquet *cherry*.